

KVĚT

ZE ZAHRAD XIX. VĚKU.

*Sv. Terezie od Ježíška,
karmelitka.*

Napsal *^o

JOSEF BON. VOŇAVKA,
kněz řádu karmelitského.

Po druhé vydaly a doplnily
Školské sestry O. S. F. v Praze-Kr. Vinohradech,
Korunní 4.

1927.

Tiskem Československé akc. tiskárny v Praze, filiálka
v Čes. Budějovicích.

- Devítidenní Possenti**
1·20 Kč.
- Důvěrná no**
—·20 Kč.
- Devítidenní pobožnost k sv. Terezii od Ježíška.** Za —·20 Kč.
- Růženec k sv. ranám Páně, či růženec slí-
tovný, dojemná, hojnými odpustky obdařená
pobožnost k sv. ranám Páně.** Za —·40 Kč.
- Litanie k sv. Terezii od Ježíška.** Za —·20 Kč.
- Modlitba k Panně Marii, Matce dobré
rady.** Za —·08 Kč.
- Odpustková modlitba za duše v očistci.**
Za —·08 Kč.
- Božské Srdce Páně.** Umělecký obraz čes-
kého mistra prof. Em. Dítěte (60×40). Za
30· — Kč.
- Serie 12 uměleckých pohlednic ze života
sv. Františka Serafinského a jiné.** Za
6· — Kč.
- Pohlednice Božského Srdce Páně se sv.
Markétou (2 druhy).** Po —·40 Kč.
- Umělecké pohlednice Ukřižovaného
v Limpas.** Za 1· — Kč.
- Vkusné barevné obrázky hlavy Ukřižo-
vaného v Limpas.** Za —·40 Kč.
- Obrázky sv. Gabriela Possenti.** Za —·40 Kč.
- Canori-Mora, vzor ženy, choť, matky, trpitel-
ky. Útěcha pro všechny, zvláště pro ty, kdož
v manželství těžce strádají. (Chystá se k tisku.)**
- Neúhledné ctnosti v duchu sv. Terezie od
Ježíška. Dílko P. J. Robertiho veliké ceny
asketické. II. vyd. (V tisku.)**

Vydaly

Školské sestry O. S. F.

v Praze-Král. Vinohradech,

Korunní tř. 4.

**Květ
ze zahrad XIX. věku
Sv. Terezie od Ježíška.**

**Školské Sestry O. S. F. v Praze-Kr. Vinohradech,
Korunní 4.**

SVATÁ TEREZIE OD JEŽÍŠKA.

N i h i l o b s t a t .

Prague, 31. Julii 1917.

P. Methodius Vojáček O. S. B.
censor.

I m p r i m a t u r .

Ex archiepiscopali Ordinariatu Prague,
29. Augusti 1917.

Dr. Johannes Sedlák,
vicarius generalis.

Léta dětství.

Bílá květinka, jak se Terezie nazývá ve svém životopisu »Dějiny duše«, jež z rozkazu představené napsala, vykvetla 2. ledna r. 1873. Byla posledním z desíti dítek zbožné rodiny Ludvíka Martina a Zélie, rozené Querinové v Alençonu v Normandii. Na křtu sv. obdržela jméno Marie Františka Terezie.

Dobří rodiče vyprošovali si na Bohu syna, který by se mohl stát knězem a misionářem, přijali však i slabou dcerušku jako vzácný dar nebeský a pečlivě se starali, aby přežila první dny a nenásledovala svých bratříčků, kteří krátce po narození zemřeli. Snahy jejich byly korunovány zdarem: bílá květinka již vadnoucí zdvihala svůj květný kalich a rozvíjela se na výsluní lásky rodičů v nádhernou lilii. Otec ji se zálibou nazýval svou »princezničkou«.

A Terezie opětovala celou svou něžnou duší lásku rodičů a sourozenců. Zvláště lpěla na matce, která o ní psala starší dceři Pavlině do pensionátu v Le Mans: »Malý ten miláček nemůže býti beze mne; celý den je u mne, všude jde za mnou, nejraději do zahrady.«

Lásku k rodičům projevovala Terezie

někdy zvláštními přáními. Tak pravila jednou matce: »O matinko, milá moje matinko, byla bych tak ráda, kdybys zemřela.« Když ji sourozenci za to kárali, ospravedlňovala se všecka užaslá a zmatená: »Já bych jen chtěla, abys přišla do nebe; řekla jsi přece, že se nejdříve musí umřít a potom teprve se tam smí vstoupiti.« Dopustila-li se chyby, neměla pokoje, dokud se nesvěřila otci. Byla-li pokárána, projevovala lítost nad svým činem hořkým pláčem. O tříleté Terezii psala matka Pavlině: »Je tak dojemné, když za mnou přicupe, aby vykonala malou zpověď: Mamá, já jsem jednou strčila Celinu, jednou jsem ji také uhodila, ale už to opravdu nikdy neudělám.«

Na dospělé své sestry, Marii a Pavlinu, byla pyšná. Pavlina, dříve ještě v pensiónátě v Le Mans, velice jí chyběla, dny i noci o ní snila. Uměla sotva mluvit a kdykoli se jí otázali: »Nač myslíš?«, odpovídala vždy stejně: »Na Pavlinu.« Mluvívало se o tom, že Pavlina chce jít do kláštera. Nechápajíc jasně význam toho, říkala: »Půjdu také do kláštera.«

Veliké místo zaujímal v jejím srdci též sestra Leonie. Nejmilejší družkou jejích dětských let byla však o tři léta starší Celina. Obě dívky si rozuměly a dobře se snášely.

Matka napsala jednou o nich: »Naše Celinka má velkou náklonnost ke zbožnosti a ctnosti. O tom malém divochu nelze však ještě říci, jak se vyvine; Tereзка je ještě příliš malá, příliš ukvařená a nerozvázná. Je to dítě velmi vyspělé, ale prudší povahy než její sestra a téměř nepřekonatelně svéhlavé.« Pýcha a samoláska byly hlavní dvě nectnosti malé Terezie.

Píše o tom v »Dějinách duše«. Jsem si toho jasně vědoma, že jsem se mohla státi s těmito povážlivými sklony velmi zlou, ano i moje věčná spása se mohla octnouti v nebezpečí, kdyby mě byli vychovávali rodiče méně ctnostní. Ale Ježíš bděl nad svou malou nevěstou, a tak byly jí i její chyby ke spáse, neboť byly včas přemoženy a přispěly k její dokonalosti. Měla jsem sice velikou samolásku, ale též velikou lásku ke ctnosti a stačilo jednou mi říci: »To a to nesmíš dělati,« a nedopustila jsem se té chyby.

Čím více Terezie dorůstala, tím jasněji poznávala ošklivost svých dětských chyb, cvičila se ve ctnostech a působila radost rodičům. Neméně přispívaly k tomu i dobré a krásné příklady v rodině, jež dívka denně spatřovala.

O rušné horlivosti a postupu na cestě ctnosti psala matka r. 1876: »Ba, i Tereзка je horlivá v přinášení obětí.«

Malé a zvláštní události.

Leonie, která se již považovala za příliš velkou, aby si ještě hrála s loutkami, pravila jednou k Celině a Terezii, přinášejíc košík s hračkami: »Vezměte si z toho, sestřičky, co se vám líbí.« Celinina pozorovala vše s úžasem a vybrala si pak svazek hedvábných stuh. Ale Terezie přemýšlela jen okamžik, pak rozpráhla ruce a zvolala: »Já si vybírám všechno.« A hned uchopila koš a vítězo-slavně jej odnášela.

V této události z dětství je obsažen téměř celý její život. Chápajíc později vždy lépe křesťanskou dokonalost, uvědomila si, že chce-li se člověk státi svatým, musí mnoho trpěti, stále se snažit po dokonalosti a zapíratí sebe sama. Viděla, že svatost má mnoho stupňů a že každá duše má úplnou volnost vyhověti výzvě Páně nebo ne, že jest i jí ponecháno, zda chce pro lásku Boží více nebo méně činiti a snášeti. Pochopila, že si může libovolně vybrat oběti, jež chce Pánu přináseti a zvolala jako kdysi ve dnech dětství: »Pane a Bože můj, volím všechno; nechci se snažiti o svatost jen napolo, nebojím se utrpení, neboť je vytrpím pro tvou lásku. Jen jednoho se bojím — vlastní vůle. Odejmiž mi ji

Pane, vyvoluji si za podíl vše, co ty chceš.«

Dne 28. srpna 1877 zemřela Terezii

Čtyřletá Terezie se svou matkou.

matka. Bylo jí tenkrát 4½ roku. Úmrtí matčino a všechny okolnosti i události oněch smutných dnů působily hlubokým dojmem na mysl dívčinu. Poněvadž však

dosud plně nechápala, oč se vlastně jedná, neplakala skoro. V pozdějších letech vzpomínala ještě na obřad posledního pomazání, který se jí vtiskl hluboko v duši: »Velmi dobře se pamatuji, kde jsem klečela a je mi, jako bych slyšela pláč ubohého otce.«

Po smrti své choti přesídlil pan Martin z Alençonu do Lisieux, kde bydlela sestra zemřelé. Zde měly jeho dcery nalézt druhou matku a rádkyni ve své tetě a věrné přítelkyně v sestřenicích Janě a Marii. Láska a pozornost, jež si tyto dvě rodiny přísných katolických zásad prokazovaly, byly pro děti, zvláště pro Terezií, novou vzpruhou na cestě ctnosti.

V Lisieux chodila denně s otcem na procházku. Navštívili vždycky i některý kostel, aby se poklonili Nejsvětější Svátosti. Tak přišla po prvé do kaple karmelitského kláštera. »Vidiš, princezničko, tam za tou velkou mříží jsou zbožné svaté řeholnice, které se stále modlí a jen Pánu Bohu slouží.« Tehdy netušila, že za devět let bude náležeti k těmto šťastným duším a že na posvátném Karmelu obdrží tolik milostí.

»S lety,« píše Terezie, »vzrůstala a prohlubovala se také moje láska k Bohu. Znova a znova jsem mu obětovala a posvěcovala své srdce a to slovy, kterým mě naučila zvěčnělá matička. Namáhala

jsen se velice abych se Ježíši líbila veškerým svým konáním a úzkostlivě jsem se varovala všeho, čím bych jej mohla zarmoutiti.«

Když přistupovala Terezie k první sv. zpovědi, pravila jí sestra Pavlina: »Pamatuj, Terezito, že budeš vyznávati hříchy samému Pánu Bohu a ne člověku.« O tom byla maličká také pevně přesvědčena.

Stala-li se při kázání zmínka o sv. Terezii, sklonil se otec k Terezitě a šeptal jí: »Dej pozor, má princezničko, mluví se o tvé svaté patronce.«

První kázání, které úplně pochopila, jednalo o hořkém utrpení Páně a hluboce ji dojalo. Bylo jí tehdy půl šesta roku a od té doby naslouchala slovu Božímu vždy velmi horlivě a s porozuměním. Při kázání měla mysl jen pro řečníka a bylo jí jedno, zda si jí kdo všímá nebo ne.

Když bylo Terezii sedm let, připravovala se sestra její Celina k prvnímu sv. přijímání. Jednou večer zaslechla, že Pavlina řekla Celině: »Ode dne prvního sv. přijímání musíš začít život úplně nový.« A malá Terezie učinila ihned pevné předsevzetí, že nebude čekati, až do oné krásné doby, nýbrž že hned vážně začne s polepšením.

Vstoupivši do kláštera, způsobila Pav-

lina nemalý zármutek Terezii. Když jí vysvětlovala podstatu života řeholního,

Terezie sype květy před Nejsvětější Svátostí.

poznala, jak sama píše, že Karmel jest právě pouští, na kterou se také ona má odebrati. Toto poznání nebylo jen po-

míjejícím dětským snem, nýbrž jistota, že ji milost Boží volá.

Jedna ze starších sester ukládala pravidelně Terezii k spánku a tu se malá tážávala: »Byla jsem dnes hodná? Je Pán Bůh se mnou spokojen? Přilétnou andělkové s nebe a budou státi kolem mé postýlky?« Odpověď byla vždy kladná; kdyby byla zněla jinak, jistě by Terezie celou noc proplakala.

Mnoho drobných událostí v životě dětí zůstává nepovšimnuto a přece každá z nich může je povznášeti k věčnému jejich cíli — k Bohu a ke spojení s ním.

Bůh sesílá paprsky světla svého i dětem — každému, kdo se mu po příkladu sv. Terezie v kterékoli době života obětuje. Sestrou Terezií sepsané »Dějiny duše« jsou toho nejlepším dokladem.

Nemoc a zázračné uzdravení.

V roce 1882 Terezie vážně onemocněla. Choroba její byla zvláštního rázu. Trpěla silným bolením hlavy a třesavkou, nevěděla, co mluví, říkala věci, na něž nemyslela, jednala téměř pod vlivem neznámé síly úplně nedobrovolně a jako z přinucení. Často ležela celé hodiny ve mdlobách, nemohouc sebou ani pohnouti, ani dáti nejmenšího znamení života. Přes to slyšela dobře, co se

kolem ní mluvilo, i když to bylo šeptem. Zlý nepřítel ji trápil hroznou úzkostí. Všeho se bála, vše ji děsilo.

Lidská pomoc úplně selhala; celá rodina vzala tedy útočiště k Matce Páně. Otec poslal do Paříže peněžitý dar, aby byla konána novéna k Panně Marii Vítězné za uzdravení jeho ubohé princezničky. Horlivě byly také konány pobožnosti před zázračnou soškou Mariánskou v ložnici malé Terezie.

Byla neděle v době novény. Terezie trpěla jako nikdy před tím. Sestry plačíc klečely u lůžka nemocné a úpěnlivě prosily svatou Pannu o vrácení zdraví. Modlitby jejich byly společným výkřikem, plným vroucí víry, který stoupal k nebesům a skutečně pronikl mraky.

Terezie píše o těchto hodinách: »Nemalézajíc pomoci na zemi a jsouc bolem blízka smrti, obrátila jsem se též k nebeské své Matce a prosila jsem ji z hloubi srdce, aby se nade mnou přece slitovala.

A hle, socha náhle oživila. Obraz nejsvětější Panny zkrásněl tak, že toho nelze lidskou řečí vyjádřit. Její tvář zářila nebeskou dobrotou a láskou, ba nevýslovnou něžností; co mě však dojalo až do hloubi duše, byl její blažený milý úsměv. Rázem, jako vyšší mocí pomizely mé úzkosti a utrpení, jen dvě velké

vlhké slzy se mi řinuly z očí a tiše skapuly na lůžko. Byly to radostné slzy

Zázračné uzdravení.

šťěstí a nadpozemské útěchy.

Všichni kolem pozorovali změnu s Terzií. Bylo zřejmo, že život její byl za-

chráněn. Ihned na ni útočili celou řadou otázek, k nimž odpovídala jen: »Nejsvětější Panna se mi zjevila v nadzemské kráse, sklonila se ke mně a usmála se na mne.«

První sv. přijímání.

Za několik měsíců po obzvláštním uzdravení měla přistoupiti Terezie k prvnímu sv. přijímání. Píše o něm v »Dějínách duše«: »Den prvního sv. přijímání bude v mých vzpomínkách navždy dnem nezkaleného štěstí. Myslím, že bych nebyla mohla býti lépe připravena, než jsem opravdu byla.« Od sestry Pavliny dostala knížku s návodem, jak by měla rychle a jistě postupovati v přípravě k velikému tomu dni. Každodenně přinášela Pánu řadu malých obětí, často vzbuzovala úkony lásky a prosila ho, aby všecko proměnil v krásné čerstvé květy a ozdobil jimi její srdce. Jednou sbírala fialky, po druhé růže, jindy chrpy, sedmikrásy nebo pomněnky, vůbec všechny kvítky polí a luhů měly k tomu přispěti, aby srdéčko její bylo hodným příbytkem milému Ježíškovi.

Již tehdy se cvičila »malá svatá« v rozjímání, či jak sama říkala, v přemýšlení. Za účelem důkladnější přípravy k prvnímu sv. přijímání prodlela nějakou

dobu v opatství. Jednou se jí tázala učitelka, čím se zabývá doma, když jest prázdno. Odpověděla ostýchavě: »Ctihodná sestro, upravím si ze závěsu postýlky koutek své světničky jako celu, uchýlím se tam a přemýšlím.« »A o čem přemýšlíš?«, ptala se přívětivě řeholnice. — »Myslím na Pána Boha, na pomíjelnost a krátké trvání života, na věčnost, zkrátka, opravdu přemýšlím.« — A skutečně, Terezie jako desítiletá kořala rozjímání, v nichž se jí dostávalo světla a rady. Taková příprava mohla v den prvního sv. přijímání zroditi ovšem jen čisté štěstí, takže jej mohla označiti Terezie jako nejkrásnější v celém svém životě.

»Ó, jak blahé bylo toto první milostné sjednocení mé duše s Ježíšem! Vždyť mi On, dobrotivý Spasitel, vtiskl políbek nejčistší lásky; cítila jsem dobře, že mne miluje a to mě nutilo, abych ho i já ujišťovala: »Miluji tě, Spasiteli můj, a daruji se ti navždy úplně a bez výhrady!«

»Ježíš mne však,« pokračuje Terezie, »o nic neprosil, nežádal na mně oběti. Vždyť On a malá Terezie se již dávno poznali a si porozuměli. Nebyly jsme již dvě rozdílné bytosti, splynuli jsme asi jako se kapka vody ztrácí v širém oceánu. Terezie přestala býti — Ježíš zůstal. Byl mistrem, králem duše mé.«

Poznání povolání.

Při druhém sv. přijímání v den Nanebevstoupení Páně byla Terezie cele proniknuta slovy sv. Pavla: »Již nežiji já, ale Ježíš žije ve mně.« Od toho dne rostla v ní touha po častém spojení s Ježíšem Kristem ve Velebné Svátosti.

Ještě jiná tužba naplňovala srdce její, totiž aby nemilovala nic, než Boha jediného a jen v něm měla své potěšení. Při díkůčinění po sv. přijímání opakovala často slova Následování: »Ó Bože můj, sladkosti nevýslovná, proměň mi veškeru pozemskou útěchu v hořkost!« Vyslovovala je bezděky, jako když dítě něco opakuje po tom, koho miluje. Pánu se to však líbilo a později splnil toto její přání.

Starší sestra Marie zmínila se jednou v předvečer sv. přijímání o utrpení a připojila, že myslí, že ji Pán Bůh asi sotva povede po této trnité cestě, že ji stále ponese v náručí jako milé své dítě. Druhého dne při sv. přijímání vzpomněla Terezie na tato slova, srdce její vzplálo touhou po utrpení a byla ihned ujištěna, že ji Pán připravil velmi mnoho bolestných křížů. Tu přetékala duše její city štěstí a útěchy, jako dotud nikdy. Utrpení na ni působilo nevýslovně přitažlivě a připadalo jí plným skrytých půvabů,

jež ji plnily nadšením, ačkoli jich neznala.

Pán nespořil při ní utrpením. Poně náhle počínala píti s Kristem z kalicha hořkosti. Hned po druhém sv. přijímání byla zachváčena hroznou duševní nemocí — úzkostlivostí. Píšeť o tom: »Jen kdo zná toto mučednictví z vlastní zkušenosti, pochopí jeho tíži. Nelze mi vyjádřiti, co jsem za ta dvě léta vytrpěla. Každická myšlenka, nejprostší a nejobyčejnější skutky byly mi pramenem úzkostí a pochybností.« Touto těžkou zkouškou zmořena, onemocněla Terezie tak, že ji musil vzíti otec již ve třinácti letech z pensionátu benediktinek.

O vánocích 1886 ozdravěla milostí Boží z oné duševní nemoci a slíbila, že se bude za to snažiti ze všech sil získávati nesmrtelné duše Srdci Spasitelovu.

Jednou v neděli, když na konci mše sv. zavírala modlitební knihu, vyšinul se z ní poněkud obrázek, představující Ježíše na kříži, takže bylo viděti proboděnou, krvácející ruku Ukřižovaného. Nevýslovný, dosud neznámý pocit otřásl jejím nitrem. Srdce její jihlo při pohledu na drahou krev, jež kane k zemi, aniž se kdo snaží ji zachycovati. Umínila si, že bude v duchu neustále prodlévati u paty kříže, aby shromažďovala nebeskou tu rosu a pak ji vylévala na duše. Od toho

dne »Žízním« umírajícího Spasitele začínalo ustavičně v jejím srdci a rozněcovalo v něm velkou, dosud nepoznanou horlivost. Chtěla dáti Miláčkovi své duše napíti; ano, sama se ztravovala žízní po spáse duší a chtěla stůj co stůj zachraňovati hříšníky před pekelným ohněm.

Jak milými byly Bohu tyto touhy »malé svaté«, ukázal tím, že na její prosby způsobil obrácení zatvrzelého zločince Pranziniho.

Tím ovšem nebyla utišena Tereziina žízeň po duších, naopak, ještě se zvýšila. Obzory její se šířily, poznávalať jasně svůj pravý a jediný cíl a povolání: »Milovati, trpěti, zachraňovati duše a modliti se za kněze.«

To jest však vyslovený cíl všech karmelitek, a tak oči i srdce Tereziiny zamířily toužebně k výšinám Karmelu.

Těžké boje pro povolání.

Cílem Tereziiným byl Karmel. Svěřila se tím Celině, která měla týž úmysl a jsouc starší, měla právo uvéstí jej dříve ve skutek. Dobrá ta duše chtěla postoupiti dobrovolně své právo Terezii — znalať dobře její touhu po spojení s Bohem. Sestra Pavlina, která dlela již pátý rok v klášteře karmelitek, byla Tere-

ziinou vzpruhou a oporou. Nejtěžší však pro »malou svatou« bylo svěřiti úmysl ustaranému otci a poprositi ho o podporu k dosažení cíle. A čas kvapil. Terezie chtěla vstoupiti o vánocích na Karmel a do té doby bylo již jen šest měsíců.

Konečně r. 1883 si umínila, že o svatodušních svátcích sdělí vše otci. Seděl v zahradě, pohřížen v přemýšlení. Terezie se posadila mlčky vedle něho, májíc oči plny slz. Otec se k ní něžně sklonil a pravil: »Co je ti, má princezničko? Pojd', ulev svému srdci!«

Plačíc, jala se mluvit Terezie o Karmelu a své touze, aby tam mohla co nejdříve vstoupiti. Tu začal i otec plakat a neříkaje ani slova, kterým by ji od povolání odvracel, se vši dobrotou a tichostí jen ji upozornil, že je příliš mladá, aby činila tak vážné a důležité rozhodnutí.

Ještě dále mluvil pan Martin se svým dítětem, mluvil jako světec, jemuž každá oběť pro oslavu Boží jest vítanou. Poněvadž však zůstala Terezie pevná a statečně se zastávala své věci, byla brzy otcova šlechetná, velkomyslná a přísná povaha přesvědčena a přemožena. Dovolil Terezii, aby vstoupila na Karmel a zachycovala celou duší proudy tepla a světla ze srdce Vykupitelova.

Sotva se však dověděl strýc o úmyslu

Tereziině, již se vytrasil s celou řadou pochybností. Prohlásil, že vstoupení do tak přísného řádu v patnácti letech m

Patnáctiletá Terezie s otcem.

připadá jako pohrdání vši lidskou opatrností, že, dovoliti dítěti, aby se odebral do tak přísného kláštera, znamená škodu diti řeholnímu životu. Připojil, že co s

jeho týče, bude odpírati ze všech sil a že by bylo potřebí zázraku, aby se jeho úmysl změnil. A Terezie tiše plakala; její radost ze svolení otce se proměnila náhle ve smutek. Již po čtyřech dnech však změnil strýc své mínění, poněvadž poznal v jednání tom zřejmou vůli Boží.

Doma tedy bylo vše uspořádáno. Ale nyní nastaly obtíže zvenčí, na něž s počátku nikdo nepomýšlel. Vsdp. superior Karmelu nechtěl dáti svolení ke vstoupení do kláštera před 21. rokem. »Jediné,« dodal, »kdyby pan biskup, jehož jsem zástupcem, dovolil a přál si, abyste vstoupila, neměl bych nic proti tomu.«

Terezie se znovu vzchopila.

Prosbami přiměla otce k cestě do sídla biskupova, Bayeux. Pan biskup se tázal, zdali si již dlouho přeje vstoupiti na Karmel. »O ano, velmi dlouho, Vaše Milosti,« odvětila tázaná. S úsměvem řekl biskup přítomnému generálnímu vikáři: »Rozhodně to není déle než patnáct let.« »Ano,« odvětila Terezie skromně, »ale mnoho by se nemohlo odečísti, neboť již ve třech letech bylo mým vroucím přáním zasvětit se Bohu.«

V další rozmluvě mínil biskup, že bude nejlépe, když vykoná Terezie s otcem dříve již předsevzatou cestu do Říma, ta že její řeholní povolání jen upevní.

Cesta do Říma. U sv. Otce Lva XIII.

Za tři dni po návratu z Bayeux odjížděl francouzský poutní vlak do věčného města. Terezie s otcem a sestrou Celinou se připojili k poutníkům. Těšila se nadějí, že si přímo u sv. Otce vyprosí, čeho jí nedovolil biskup: okamžitý vstup do řehole karmelitek.

Terezie pozorovala cestou svět svou prostou, dětskou duší. Všemmu se divila vše jí bylo nové. Avšak pozorování jejímu nechyběly svaté myšlenky. Uvádíme jen, co zaznamenala o Švýcarsku:

»Jeli jsme Švýcarskem, s jeho překrásnými, velebnými horami, jejichž vrcholky čnějí až do oblak, s jeho šumějícími bystřinami, zelenými údolími a veškerou nádhernou alpskou květenou: s obrovskými kapraděmi a růžovým vřesem.

Jak hluboce vnímala má duše podivuhodnou krásu těchto velkolepých obrazů a nesmírnou nádheru, kterou je dobrotivý Tvůrce tak štědře obdařil! Jak vděčně a s jakou láskou bilo mé srdce vstříc tomu, jenž stvořil takový svět divů na místě vyhnanství, které bude přece trvati jen krátký čas, aby potom až vyplní svůj účel, opět zmizel.

Později v hodině zkoušky a pokušení, až budu zavřena na Karmelu jako

vězeň lásky a nebudu už viděti než kou-
síček modré oblohy, chci pamatovati na
tento den. Vzpomínka na to, co jsem
spatřila, dodá mi síly a odvahy. Nechci
svým osobním, více méně malicherným
zájmům přikládati významu, nýbrž chci
býti s láskou a vděčností pamětliva veli-
kosti a všemohoucnosti Boží. Srdce mé
chce úplně a nerozděleně náležeti tobě,
milému svému Mistru a pak bude bez-
pečno, že se nepověsí na maličkosti, po-
dobné stéblům slámy. Doufám v tebe,
jenž jsi připravil nevýslovnou slávu těm,
kteří tě milují.«

V neděli dne 20. listopadu r. 1887 byli
připuštěni všichni poutníci k veřejnému
slyšení u papeže Lva XIII. Dejme však
o tom mluvit sestře Terezii:

»Sv. Otec seděl na vysokém trůně, o-
děn bílým talárem a pláštěm. Byl ob-
klopen preláty svého dvora a jinými vy-
sokými hodnostáři. Podle římského
dvorního ceremonielu poklekl každý
poutník před papeže a přijal jeho po-
žehnání.

Bylo zakázáno, aby kdo sv. Otce oslo-
vil. Přece jsem se však pevně rozhodla,
že přednesu Otci křesťanstva svou zá-
ležitost.

Za okamžik jsem klečela u nohou pa-
pežových, políbila střevíc a když mi po-
dal ruku k políbení, pozvedla jsem k ně-

mu oči, zalité horkými slzami a snažně jsem žádala: »Svatý Otče, ráda bych si vyprosila velkou milost.«

Svatý Otec se ke mně láskyplně sklonil, takže se téměř dotýkal mého obličeje a pronikavý pohled jeho černých očí jakoby zpytoval hlubiny mé duše. »Svatý Otče,« začala jsem opět, »ke cti svého jubilea udělte mi milost, abych směla už v patnácti letech vstoupiti na Karmel.« V tom však zvolal generální vikář z Bayeux s úžasem a nevolí: »Vaše Svatosti, je to dítě, které se chce státi karmelitkou; představení se již zabývají zevrubným zkoumáním té věci.«

»Nuže dobře, milé dítě,« pravil sv. Otec »učiň, co představení ustanoví. Ale já jsem se odvážila ještě jednou prositi a položila jsem sepjaté své ruce na kolena papežova: »O svatý Otče, když vy řeknete ano, pak mi už nikdo nebude činiti obtíží.« Tu mi pohlédl náměstek Kristův hluboko do očí a klada na každé slovo důraz, pravil: »Buď klidna, dítě mé, vstoupíš tehdy, kdy bude Pán chtíti.«

Chtěla jsem ještě mluvit, ale oba gardisté mi rokynuli, abych vstala. Když dobrotivý sv. Otec viděl, že mne od něho téměř násilím odvádějí, položil mi jemně ruku na rty, pozvedl ji opět, aby mi požehnal a jeho láskyplný pohled mne ještě dlouho sledoval,

Vstup na Karmel.

Dne 1. ledna 1888 dostala Terezie zprávu od převorky karmelitek, že 28. prosince, na slavnost Mládátek, obdržela dopis od biskupa, ve kterém se jí dovoluje, že může ihned vstoupiti, že se však rozhodla otevřítí jí bránu kláštera až po postě. To byla nová trpká zkouška pro Terezii. Se slzou v oku volá: »Všecka pouta k světu jsem zpřetrhala, a teď to byla požehnaná archa sama, jež se zdráhá vpustiti ubohou, unavenou holubičku.« I rozhodla se, že použije zbývajících tří měsíců k přísnějšímu ještě umrtvování než dosud.

»Mluvíme-li o umrtvování,« píše sama, »nemíním tím nikterak velké kající skutky světců. Nemohouc se přirovnávat k oněm statečným duším, jež se od nejútlejšího mládí přísně kály, spokojovala jsem se tím, že jsem podřizovala svou vůli, potlačovala jakoukoliv odmluvu, nenápadně prokazovala malé služby lásky a pod. Upřímným cvičením se v těchto drobných ctnostných úkonech jsem se připravovala, abych se stala nevěstou Kristovou a nelze mi vylíčiti, jak mi tento nepřetržitý začátek ponenáhlu pomáhal k sebezapírání, pokoře a ostatním ctnostem.

V pondělí dne 9. dubna vstoupila Te-

rezie konečně do Karmelu v Lisieux. Bylo jí tehdy 15 let a tři měsíce. Zmíněného dne se účastnila se svými mše sv. v klášterním kostele a přijala Tělo Páně. Slyšela tehdy hlasitý a bolestný pláč, ale Ježíš vešel do jejího srdce a s ním síla vše přemáhající. Sama neuronila ani slzy. Po mši sv. kráčela přede všemi ke dveřím klauzury. Srdce jí bušilo tak prudce, že se div nerozskočilo. »Co jsem v té chvíli cítila,« píše, »byla opravdu úzkost smrtelná a jen kdo sám něco podobného zakusil, může ji pochopiti.«

V klausurní bráně objala ještě jednou všechny své milé a pak poklekla před otcem, aby od něho přijala požehnání. Tu klesl i on na kolena a se slzami žehnal své princezničce. Byla to asi krásná podívaná pro Boha a jeho anděly, když tento ctihodný stařec přinášel v oběť své dítě, stojící na prahu jara života.

Mezitím se otevřela brána Karmelu, aby Terezii přijala navždy. Dostala polibek míru od svých vřele milovaných sester Pavliny a Marie, které s mateřskou pečlivostí chránily jejího dětství, a od celé rodiny řeholní, s níž měla býti spojena tak upřímnými svazky, rodiny to, o jejíž oddané lásce nemá svět tušení.

Postulantka.

Kdo vstupuje do řádu, musí před přijetím do noviciátu pobýti ještě určitou dobu v klášteře ve světském šatě, ale koná všechna cvičení s řeholní družinou, aby se tak zkoušel a zároveň od představených byl zkoušen, zda to duch Boží, který jej do kláštera přivádí. Jest postulantom — čekatelem. Terezii bylo se také podrobiti tomuto předpisu.

Od počátku svého postulanství byla těžce zkoušena.

Sama píše, že »při prvních krocích na dráze řeholního života nalezala mnohem více trnů než růží.«

Denním chlebem její duše byla suchopárnost a vyprahlost. K tomu přistoupila i přísnost, s kterou se s ní zacházelo. Jednou nechala při úklidu v křížové chodbě pavučinu a tu jí řekla Matka převor-ka přede všemi řeholnicemi: »Je vidět až příliš dobře, že naše chodby zametá patnáctileté dítě; je to bída! Hned tu pavučinu odstraňte a buďte příště pečlivější a pořádnější!«

Novicmistrová ji posílala vždy odpoledne o půl páté do zahrady, aby tam plela. Musila se hodně přemáhati, obzvláště proto, že byla téměř jista, že potká Matku Marii Gonzagu. Jednou jí při té příležitosti pravila: »Ale tohle dítě ne-

dělá docela nic! Co pak se má myslet o novice, kterou je potřebí denně posílat na procházku?»

Sestra Terezie píše v »Dějinách duše«. »Od svého vstoupení jsem byla obklopena nejen shora líčenými zkouškami, nýbrž utrpením nejrozmanitějším. Ale přijímala jsem je vždy s radostí a láskou.

Novicka.

Vytoužený den Tereziin přišel. Dne 10. ledna 1889 byla oděna hrubým rouchem mariánského řádu karmelského a přijala nové jméno: Terezie od Ježíška a sv. Obličej.

»Kéž by Pán sám byl vždy vaším představeným a duchovním vůdcem!« řekl jí na počátku řeholního života tehdejší její duchovní vůdce, který sotva byl pověřen vedením této svaté duše, musil se odebrati z rozkazu přestavených na misijní stanici.

A slova jeho se uskutečnila. Pán opravdu vedl i řídil sám mladou tuto duši. Tím však není řečeno, že by byla vůči představeným uzavřenou. Nechtělať jim nikterak skrývati svého nitra, spíše bylo jejím přáním a touhou, aby v něm mohli čísti jako v otevřené knize.

Novicmistrovou Tereziinou byla svě-

tice, pravý typ Karmelitky prvních přísných časů. Terezie dlela téměř stále u ní, neboť ji učila různým pracím, vážila si jí a milovala ji upřímně, a přece nebyla s to, aby jí své srdce úplně otevře-

Terezie přijímá před obláčkou otcovo požehnání.

la. Nenacházela vhodných slov k vyličení svého duševního stavu, nedovedla se vyjádřiti a tak jí bylo skládání počtu o vnitřním životě pravou mukou a trápením.

Tato okolnost připoutala malou, bílou

květinou, přesazenou na výšiny Karmelu, výhradně k nejvyššímu Pastýři a Vůdci duší. Ve stínu jeho kříže se měl její kálíšek otevřít; jeho slzy, jeho drahocen-

Průvod při oblačce.

ná krev ji svlažily jako lahodná rosa nebeská, jeho klanění nejhodnější tvář byla jejím zářivým sluncem, jeho posvátné tělo v Eucharistii silou a pokr-

A tak se rozvil utěšeně něžný tento květ k potěše celého světa.

Čas noviciátu — doba přípravy k věč-
nému zasnoubení s Ježíšem — míjel mla-
distvé řeholnici příliš pomalu, stále tou-
žila po dni slibu, aby se mohla Bohu
neodvolatelně a cele zasvětit.

Píše: »Jednoho dne při rozjímání bylo

*Velebná Matka přijímá Terezii do sboru
spolusester.*

mi pojednou jasno, že moje vroucí tou-
ha skládati sv. sliby je proniknuta ještě
velikou samoláskou. Přála jsem si přece,
abych byla Ježíškovou hračkou, abych
božské Dítko těšila a obveselovala, smě-
la jsem te tedy snažiti, pohmouti je, aby
činilo mou vůli, místo abych se podrobi-
la jeho? Uvažovala jsem dále, že se ne-

věsta v den svatby líbí miláčkovi svému jen tenkrát, je-li slavnostně okrášlena a jak málo jsem se dosud věnovala té výzdobě. Pravila jsem proto Pánu: »Nebudu už tak usilovně prositi, abych byla brzy připuštěna k sv. profesi, po sečkám trpělivě tak dlouho, jak si budeš přát, jenom nedopusť, aby hodina ta byla oddálena mou vinou. Od nynějška se budu horlivě snažiti, abych si opatřila skvostné roucho svatební a bohatou okrasu. A když uznáš, Miláčku můj, že jsem již dosti okrášlena, nebudeš se už zdráhat přijmouti mne za svou nevěstu.«

Snubní výzdoba.

Prostičkým způsobem vypravuje Terezie o snaze po získání potřebné výzdoby pro den svého skládání slibů:

»Od obláčky se mi dostalo přehojných osvícení vzhledem k řeholní dokonalosti, zvláště ohledně slibu sv. chudoby. Ještě jako postulanka jsem měla ráda pořádné a zachovalé předměty; považovala jsem prostě za nutné, abych vždy měla po ruce, čeho potřebuji. Ježíš, božský můj učitel, byl shovívavý k svému dítěti, neboť nemá ve zvyku udíleti duši všech osvícení najednou, ale vede ji po cestě dokonalosti zvolna, krok za kro-

kem. Tehdy jsem začala opravdu milovati nepěkné a nepohodlné předměty. Tak jsem pocítila upřímnou radost, když mi byl vzat pěkný džbánec na vodu a místo něho mi byl dán hrubý a velice poškozený. Namáhala jsem se též ze všech sil, abych se nikdy neomlouvala, což mi však připadalo velice těžké, zvláště vůči naší novicmistrové; vždyť jsem před ní nechtěla tajiti ani věci nejmenší.

Mé první vítězství v tom nelze nikterak nazvati skvělým, ačkoli mne stálo mnoho. Někdo nechal na okně státí nádobku a teď byla rozbita. Novicmistrová se domnívala, že já jsem vinna tím nepořádkem a pokárala mne, řkouc, že musím býti budoucně pozornější, že nemám vůbec smyslu pro pořádek, zkrátka byla se mnou opravdu nespokojena. Beze slova jsem poklekla, políbila zemi a pak slíbila, že už budu co nejpečlivěji dbáti o pořádek. Byla jsem ve ctnosti opravdu ještě slaboučká, proto mi taková nepatrná cvičení připadala velice nesnadnými a musela jsem se znova a znova posilovati myšlenkou, že jednou, ve veliký den odplaty, bude vše zjeveno.

Zvláště ráda jsem vykonávala nepatrné, tajné skutky lásky; tak jsem skládala pláště, na něž sestry zapomněly, uklízela jsem a používala každé příleži-

tosti, abych jim mohla podobně službičky prokazovati. Jak ráda bych byla též konala skutky kající, ale nebylo mi to nikdy dovoleno, byla jsem vždy napomenuta, abych vytrvale umrtvovala samolásku, což také duši mé prospělo více než všechny tělesné přísnosti.

Ale nejsvětější Panna mi pomohla svačební roucho duše řádně připravití a když byla ozdoba hotova, zmizely pojednou i všechny překážky a ustanoveno, že budu skládati sliby 8. září 1890.

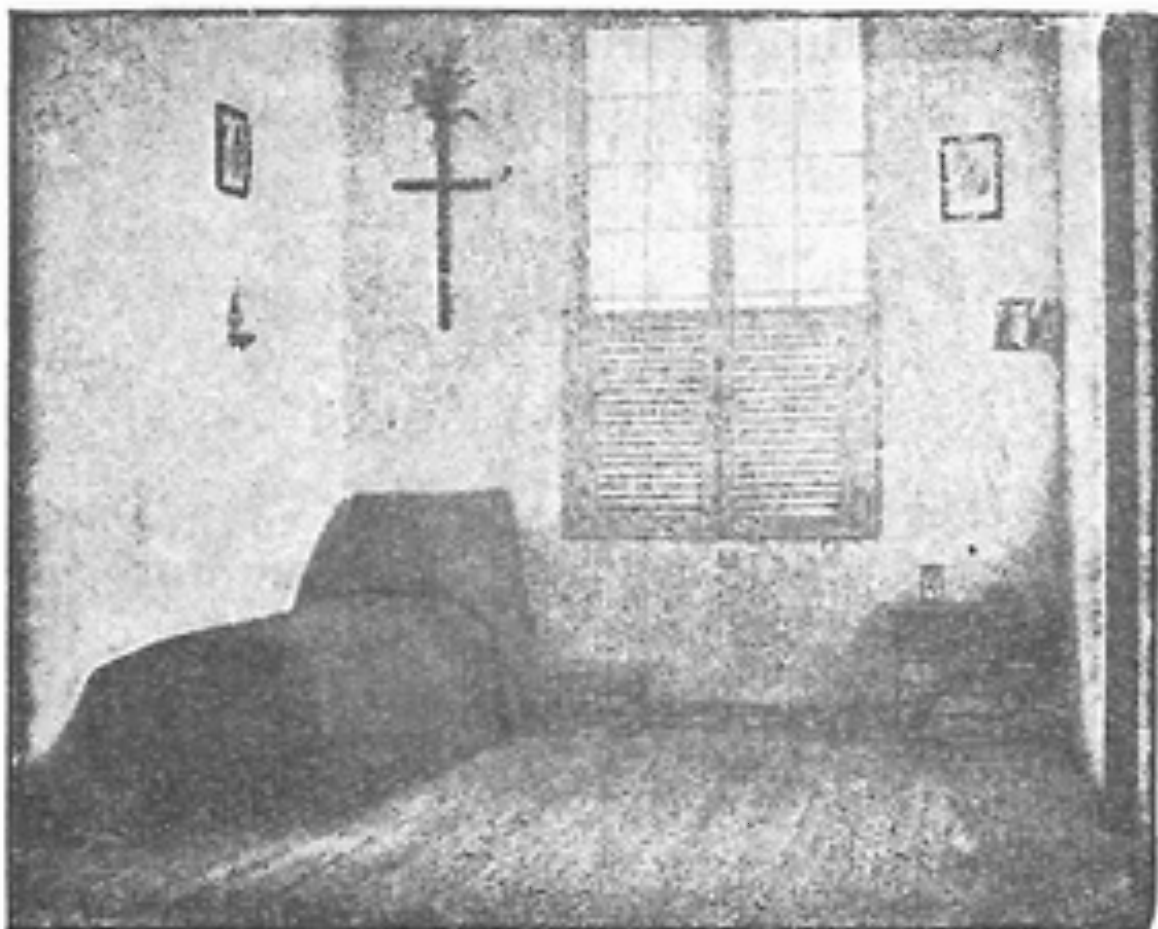
Složení slibů.

Když sv. Terezie, jak je karmelitkám dovoleno, noc před velkým dnem zasnooubení, jež většině duší přináší nejčistší, sladký mír, probděla před svatozářem, povstalo v ní temné a hrozné pokušení. Povolání její připadalo jí jako sen, jako prelud, který se rozplývá v niveně.

Nepřítel duší jí našeptával, že život karmelitky pro ni není a nebude. Bylo by klamáním představených, kdyby se navždy připoutala ke stavu, k němuž nemá povolání. Tma, obklopující její duši, se stávala hustší a hustší, jen jedno jí bylo ještě jasno: »Nejsi od Boha povolána k řeholnímu životu, musíš tedy vrátiti do světa.«

Bez prodlení se obrátila Terezie k novicmistrové a pokorně jí oznámila své pokušení. Tato se vlídně usmála jejímu přiznání a brzy ji úplně uklidnila.

»Tak nadešel den 8. září,« píše sv. Te-

Cela sv. Terezie, v níž ztrávila většinu řeholního života.

rezie o několik let později, »a srdce mé oplývalo nebeským štěstím a mírem, i skládala jsem sv. sliby, jsouc naplněna tímto pokojem, jenž převyšuje všecko pomýšlení. Jak mnoho milostí jsem si toho dne vyprosila; vždyť jsem si opravdu připadala jako dcera královská.

A spoléhajíc na tento titul, snažila jsem jsem se, abych na svém Pánu a Snoubenci vyprosila jeho nevěrným poddaným co nejvíce důkazů milosti a přízně. Na nikoho jsem nezapomněla; srdce mé plálo touhou, aby se toho dne všichni hříšníci obrátili a očištec aby vydal své zajatce. Co jsem chtěla sobě vyprositi, napsala jsem na lístek.

Prosta každého přání.

J e n l á s k u!

Čteme-li život sv. Terezie, z poslušnosti sepsaný vlastní její rukou, máme dojem, že by mohli andělé ještě mnohé tajemství mezi řádky vepsati, jež Terezie úmyslně vynechala, jen aby se objevila hodně malou a nepatrnou. A přece její »Dějiny duše« uchvátí každou mysl pravou zvláštní mocí, z níž se nelze vymaniti, byť by i čtenář sám chtěl.

Když otec její zemřel, a sestra Celina vstoupila 14. září 1894 také na Karmel, napsala sv. Terezie: »Teď již nemám žádného přání, toužím jen po jedné věci, abych totiž milovala Ježíše nade vše, nesmírně, ba až k šílenství. Nežádám si již utrpení a kříže a nedychtím ani po smrti, ač je mi obojí milé a drahé. Teď mne vede už jen naprostá, dokonalá oddanost

Bohu, jiného kompasu neznám. Neprosím o nic naléhavě, kromě toho, aby se na duši mé vyplnila vůle Boží.

Znám jen jeden prostředek k dosažení dokonalosti, a to je láska.

Jak sladké jsou stopy lásky! I tu může člověk ještě chybiti, může se dopustiti nevěrnosti, ale láska dovede ze všeho čerpati užitek a její čistý plamen ztráví brzy vše, co se Ježíši nelíbí a jej rmoutí, a je-li struska zničená, zůstane na dně srdce jen zlato sladkého, na pokoře založeného míru.

Kéž by přece všechny slabé a nedokonalé duše tajemství to chápaly, žádná z nich by nemalomyslněla a neotálela, ani nezoufala nad dosažením nejvyššího stupně lásky!

Ježíš nežádá jiného, než odevzdanost a lásku.«

Š t ě s t í a r a d o s t.

Život, který na zemi nemá více žádných tužeb a přání, je sám o sobě již stavem šťastným, životem stálé duchovní radosti při všech křížích a utrpeních. A takový život — život úplné odevzdanosti do vůle Boží — vedla sv. Terezie. Nijak nás tedy nemůže zarážeti, že se nebála umřít, ale že si i horoucně přála smrti. Byla připravena zemřít buď při východu slunce nebo za večerního čer

vánku, vždycky však zůstává jejím štěstím a radostí »líbiti se Ježíši«.

Slova, kterými líčí tušení blízké smrti, jsou popěvkem radosti, vzpomínka na hodinu rozloučení se světem plní ji jásotem.

»Na Zelený čtvrtek mi bohužel nebylo dovoleno, abych směla po celou noc bdít u Božího hrobu, i vrátila jsem se tedy o půlnoci do »naší« cely. Sotva jsem položila hlavu na polštář, cítila jsem, jak mi horký proud vstoupil až k ústům. Myslila jsem vážně, že mi nastává poslední hodinka, a srdce mé plesalo. Poněvadž jsem však už zhasla lampičku, rozhodla jsem se, že do rána přemohu svou zvědavost; potom jsem klidně usnula.

Když o páté hodině dáno znamení, že máme vstávat, ihned jsem si vzpomněla, že se dnes dovím něco radostného, a jakmile jsem přistoupila k oknu a spatřila kapesník zbrocený krví, věděla jsem, co to znamená. Byla jsem v hloubi duše přesvědčena, že mi Miláček srdce mého poslal první pozvání právě v den, kdy si připomínáme jeho hořké utrpení a smrt; bylo to sice ještě volání z dále, ale přece mi zvěštovalo, že se Ženich blíží. Večer toho požehnaného dne jsem se vrátila do cely s blahem v srdci a právě jsem klidně usínala, když mi dal Je-

žís ve své nekonečné dobrotě jako minulé noci znamení, že budu moci brzy vzlétnouti domů.«

Mistryně.

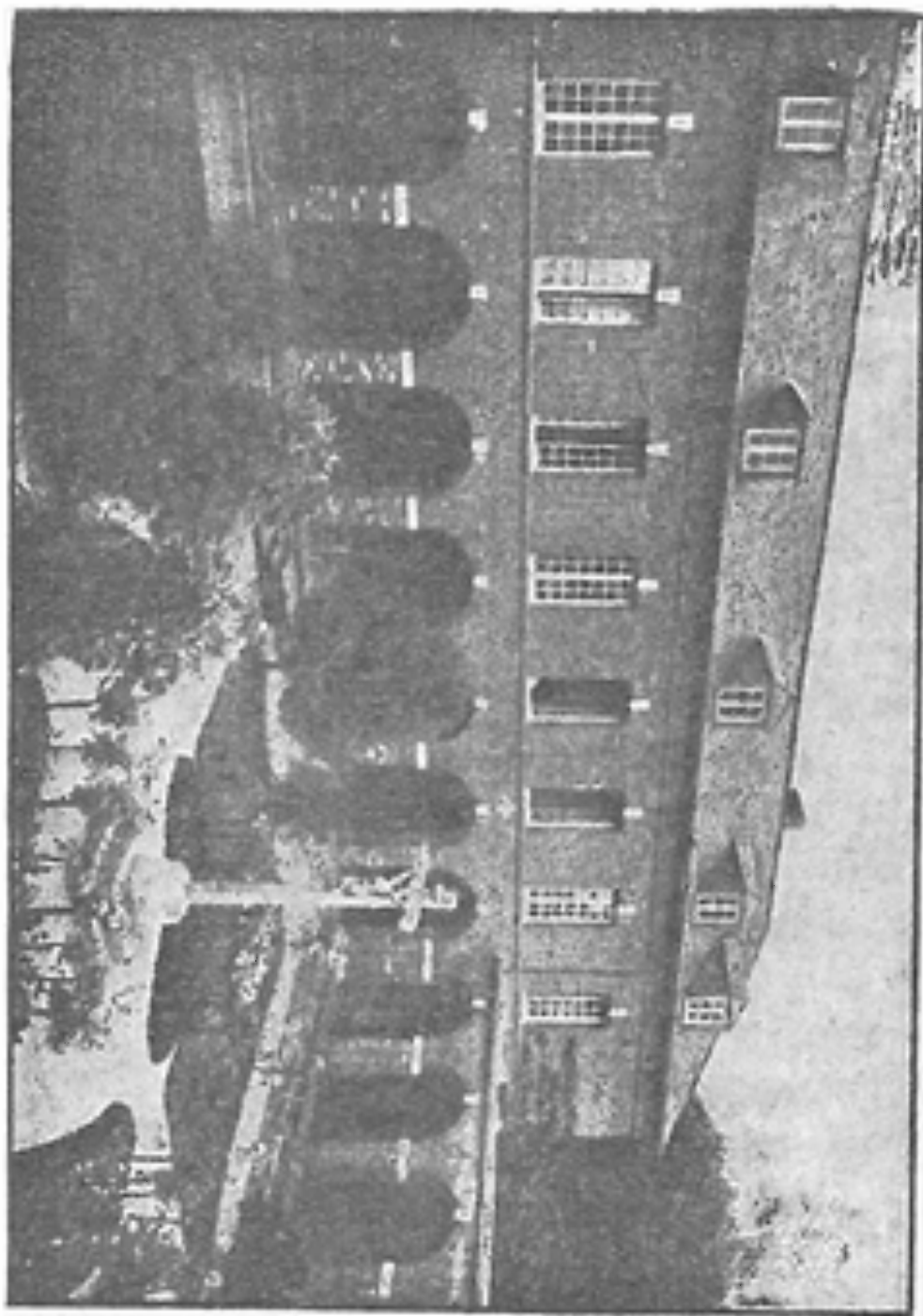
Nezasvěcenci bylo by s podivem, že tak mladá řeholnice, jako sv. Terezie, byla pověřena úřadem novicmistrové. Představení znali ji však příliš dobře a věděli, že jí mohou svěřiti s klidem do rost kláštera. Sv. Terezie se prokázala hodnou svěřeného úřadu, aniž by tím vnesla nesoulad v krásu svého harmonického života duše.

»Vím dobře, Máti moje,« píše malá novicmistryně, »že připadám vašim bezránkům přísná. Ale ať říkají, co chtějí: v hloubi srdce vědí velmi dobře, jakou láskou je objímám. Poznala jsem, že je mou největší a nejsvětější povinností, abych je přiváděla k jedinému Bohu a vám, milá Máti, jež jste na zemi jeho zástupkyní a kterou mají proto velice ctít a milovati.

Jak mnohému jsem se sama naučila při vedení jiných. Především jsem nahlédla, že mají všechny duše skoro stejné boje, ale že je přes to mezi nimi veliký rozdíl; právě proto potřebují různé výchovy a rozdílného zacházení. Bůh mi

udělil milost, že se nelekám; vyplním svou povinnost stůj co stůj«

Nádvoří karmelitského kláštera v Lisieux. Okno cely sv. Terezie je označeno křížkem.

Bez boje se ani sv. Terezie nedodělala výsledku. Čemu druhé učila, hleděla

nejprve na sobě vyzkoušeti a sama nejhorlivěji prováděti.

Boj proti svému »já« vedla bez ustání. Již jako dítě dospěla tak daleko, že se nikdy neomlouvala, ani si nikomu nestěžovala. Na výšinách Karmelu chtěla býti malou služebnicí spolusester.

V tomto duchu pokory se stále snažila uposlechnouti každého, i sebe tiššího přání a pokynu.

Z á p a l n á o b ě ě .

»Kříž byl od kolébky mým údělem; Kristus Pán mě však naučil tento kříž vášnivě milovati,« psala jednou sv. Terenzie jistému misionáři.

Důvod, proč vstoupila na Karmel, byl: zachraňovati duše a modliti se zvláště za kněze. K dosažení tohoto cíle chápala se každého doporučeného prostředku.

Ježíš dal jí poznati, že duše mohou se získati jen křížem. Proto rostla v ní touha a vzmáhala se žízeň po utrpení v té míře, čím více se hromadily kříže, Bohem jí sesílané.

Celý její život byl křížovou cestou, po níž s láskou radostně kráčela. Utrpení její na počátku řeholního života nebylo sestrám tak nápadno, nebylo tím však lehčí, ani nespočetné malé oběti, které si ukládala, snazší než pozdější obtíže nemoci.

Špasiteli svému chtěla dokazovati lásku malými oběťmi: »Nevím, jak jinak bych ti osvědčila, Ježíši můj, svou lásku, než že ti sypu květy, to jest, chci použití každé příležitosti, abych ti přinesla oběť ať v myšlenkách, slovech nebo skutcích a všecko, i to nejnepatrnější chci konati z čisté lásky k tobě; z lásky k tobě chci trpěti, z lásky k tobě se radovati, a obojí, bolest i radost, chci sypati před tebou jako vonné květy. Ani jediné květiny nepozorně nepřejdu, každou něžně utrhnou a tobě k nohám vděčně položím; při tom budu stále pěti píseň tvé lásky, i tehdy, budu-li lámati růži v hustém trní; čím ostřejší a špičatější budou ostny, jež rozederou mé ruce, tím sladčeji a líbezněji bude ti zníti posvěcená má píseň.«

Upřímná láska k Bohu, její touha po oběti a utrpení, daly uzrání v ní úmyslu, aby se svému nebeskému Choti zasvětila jako zápalná oběť milosrdné lásky. »Jsem jen slabé, bezmocné dítě,« píše, »ale právě tato slabost dodává mi mysl, abych se ti, o Ježíši, nabídla jako zápalná, smírná oběť tvé lásky. Kéž bych mohla všem malým a prostým duším ukázati tvou nesmírnou dobrotu a lásku! Cítím dobře, že kdybys našel srdce slabší a křehčí mého, zalíbilo by se ti zasypati je ještě většími důkazy milostí,

jen když by se s úplnou důvěrou odevzdalo tvému milosrdenství.«

Co znamená státi se zápalnou obětí milosrdné lásky? Světice odpovídá na to sama: »Odevzdati se v oběť zápalnou znamená nabídnouti se k jakémukoli utrpení a mukám. Opravdu, čím je kdo slabší a ubožejší, tím je schopnější pro činnost ztravující, přetvořující lásky a tím lépe bude Boha milovati a stane se jeho zápalnou obětí. Jistě že stačí přání býti obětí, přece musíme být připraveni, zůstatí stále chudými a slabými. Milujme svou nízkost, milujme to, abychom za nic byli považováni. Pak se staneme chudými duchem a Ježíš nás povnese tam, kde bychom chtěli býti, roznítí v nás plameny své lásky.« »Proč se jen bojíte odevzdat se v zápalnou oběť slitovné lásky Boží?« promlouvá Terezie k jisté zbožné duši. »Kdybyste se chtěla nabídnouti božské spravedlnosti, měla byste k tomu ještě příčinu, ale milosrdná láska bude míti soustrast s vaší slabostí a bude s vámi jednati s největší dobrotou a slitováním.«

Důvěru, lásku, bezmeznou lásku a odevzdanost jeho slitovné lásky si přeje Ježíš. Kdo by mohl jemu, jenž vše za nás obětoval, ba i nejhořčejší smrt kříže vytrpěl, toto přání odeprítí?« On žízní po tvé lásce.

Vzlet k nebi.

Nežádám si raději zemřít než žít.

Měla-li bych sama voliti, nerozhodla bych nijak. Chci jen to, co Pán chce.

Taková byla stálá nálada srdce Terziina. Nemoc její však postupovala rychleji. Počátkem července 1897 zhoršil se nápadně její stav; musila se přestěhovati do pokoje pro nemocné.

Dne 30. července přijala již svátost posledního pomazání. Záříc radostí pravila: »Dveře temného mého žaláře se už otvírají a srdce mé oplývá štěstím zvláště od chvíle, kdy mě důstojný pan superior ujistil, že je duše má tak čistá a bílá, jako duše právě pokřtěného dítěte.«

Príval bolestí stoupal, sil ubývalo tak, že nemocná nemohla již bez pomoci učiniti nejmenšího pohybu. Horečka a obtíže při dýchání ji tak vysilovaly, že nemohla bez veliké únavy ani slůvka pronésti.

Ráno dne 30. září 1897 řekla: »Vše pozemské pomíjí a mizí; kdy okusím jemného vání nebeského ovzduší?«

Odpoledne pak pravila: »O jak pravdivé je vše, co jsem kdy napsala o své touze po utrpení! Ne, nelituji, že jsem se úplně zasvětila Lásce.« Slova ta opakovala ještě několikráte, pak zvolala:

»Máti má, připravte mne, abych dobře zemřela.« Ctihodná Matka převorka ji těšila, řkouc: »Milé dítě, jste úplně připravena objeviti se před Bohem, neboť jste vždycky dbala o pravou pokoru srdce.« Tu sama přisvědčila: »Ano, cítím, že jsem nikdy nehledala nic jiného, než pravdu. — Poznala jsem, co jest cvičiti se v pokoře srdce.«

Několik minut po sedmé hodině se malá, ubohá naše trpitelka obrátila k Matce převorce a pravila: »Máti moje, tedy to ještě není smrtelný zápas? Ještě nezemru?« — »Ano, milé moje dítě, je to poslední zápas, ale Ježíš jej snad chce ještě o několik hodin prodloužit.« Tu řekla tichým, smutným hlasem: »Je to tak dobře, tedy ve jménu Páně! — Ne, netoužím, abych trpěla méně.« Potom upřela zrak na krucifix a pravila: »O, miluji tě! — Můj Bože — já — tě — miluji!!« — — —

To byla její poslední slova. Sotva se andělská duše sestry Terezie vznesla do věčné blaženosti, vtisklo se štěstí posledního okamžiku jejím rysům a nadzemsky blažený úsměv zjasnil její tvář.

Čtyřiaadvacet let dostačilo k získání sláby u toho, který nečítá léta a odměňuje činy.

Poslání sv. Terezie.

Krátce před smrtí řekla sestra Terezie představené: »Cítím, že moje misie brzy

Cela, v níž sv. Terezie zemřela.

započne, ta totiž, že budu učit jiné Boha milovati, jako já ho miluji a že budu dušám ukazovati prostičkou cestu, kterou

jsem sama kráčela; v nebi bude má blaženost v tom, abych zemi dobře činila.«

Určitě a přesně označuje »malá svatá« těmito slovy své poslání. Život a spisek její se stanou ukazateli jednoduché, ale přímé cesty k dokonalosti, ke spojení tvora s Tvůrcem. Všecka její snaha nese se i v nebi k působení — nechce odpočívat a zapomínat na slzavé údolí, ale chce odtamtud plnit své poslání: učit, milovat a dobře činit. Z lásky k Bohu se chce vrátit na zemi, pracovat na tom, aby věčná Láska byla milována.

Stává se učitelkou duchovního Božího dětství u nás. Kratičkými, všem pochopitelnými slovy pronáší svou poučku prakticky vyzkoušenou a výsledkem dokázanou: »Je to cesta duchovního dětství, cesta důvěry a dokonalé odevzdanosti.«

Větu svou nechce svěřovat Terezie stolicím učitelským ani velikánům ducha — ti mohou najít snadno, chtějí-li, cestu k Bohu, sestra Terezie jde splnit poslání své mezi malé duše.

Jsou to ony, které svůj stav poznávají, se sestrou Terezií volají: »Jsem příliš malá, než abych z vlastní síly něco zmohla. — Jsem příliš malá, než abych stoupala po příkrých stupních dokonalosti.« A dle slov věčné Moudrosti:

»Je-li mezi vámi kdo maličký a pokorný, pojd' ke mně!« (Příslaví 9, 4.) blíží se plny důvěry k Božskému Spasiteli a volají se sestrou Terezií: »Zdviží, jež mne má vynést do nebe, jest rámě tvé, můj Ježíši!«

Toto přiblížení se k Ježíši, jenž zdvihá »malé duže«, musí se státi s největší důvěrou, neb On dává dle míry naší důvěry.

Celá rozohněná láskou a horlivostí, obrací se sestra Terezie k nebeskému Ženichu duše své a prosí: »Prosím tě se vši pokorou, shledni na mnohé a mnohé prosté duše a přitáhni je k sobě. Zapřísahám tě, o Bože můj, vyvol si na zemi opravdu velký počet malých a pokorných zápalných obětí, které by byly hodny tvé lásky!«

Dešť růží.

Když za svého žití mluvila jednou sestra Terezie o budoucím svém poslání, pronesla také tato potěšující slova: »V nebi chci jen jedno: zemi dobře činiti. Po smrti budu deštěm růží (milostí) zemi oblažovati.«

»A slibu svému,« praví papež Benedik XV., »plně dostála, ba vykonala již více, než přislíbila.«

Pět objemných svazků, vydaných Kar-

melitkami v Lisieux, svědčí, že syne na naši zemi nejen déšť, nýbrž opravdu přival ruží a tato misie má podle jejího prohlášení trvati až do skonání světa.

Svatá Terezie pomáhá ráda, nikoho od sebe nezamítne, blíží-li se k ní s plnou důvěrou, zvláště však ne těch, kteří ji následují na cestě duchovního dětství. Sv. Otec Benedikt XV. sám praví: »Kdož by nechápal, že malá Terezie obzvláště k těm se dobrotivě sklání, kteří mají zmužilost, cele ji následovati?« Pomůže však tím raději, připojí-li kdo k modlitbám skutky milosrdenství.

Na hřbitově v Lisieux.

Sešla s očí, nesešla však s mysli. Pohřbena a přece žije. Po smrti stal se hrob sestry Terezie dostaveníčkem bolesti.

Dne 6. září 1919 bylo tělo služebnice Boží vyzdviženo, aby se zjistilo, zda je zachováno. Neopomenulo se ničeho, aby věc zůstala v tajnosti. Přece však pronikla zpráva o tom do veřejnosti a na hřbitově se shromáždilo několik set osob. Když se objevila rakev na pokraji hrobu, zanotoval biskup s pohnutím chvalozpěv Davidův: »Pozvedáš pokorné z prachu, abys je posadil vedle knížat své říše.«

Rakev otevřena a našlo se jen několik kostí, jak si pokorné dítě přálo.

Za nemoci Tereziiny pravila totiž jedna z novic, že »Bůh vykoná jistě zázrak a uchová tělo její poruchy.« Sestra Terezie spěšně však odmítla: »Ne, ne, takového zázraku vůbec nežádám, sestoupila bych tak se své malé cesty pokory; a malé duše, které mne budou chtít následovat, nesmějí mi přece ničeho závidět.«

Stará rakev byla vložena do olověné a ta opět do dubové, ctihodné ostatky pokryty novým řeholním rouchem, hlava zahalena závojem a ozdobena různým věncem.

Nejdůstojnější pan biskup se první dotkl tělesné schránky světice několika kousky fialového hedvábí, po něm tak učinili muži svými snubními prsteny a pak všechno množství nejrozmanitějšími devocionalii.

Zatím se horlivě pokračovalo v předběžných pracích k blahořečení služebnice Boží, takže již v únoru 1912 ukončeno diecéšní vyšetřování a předáno Kongregaci posvátných obřadů. Ta pak prohlásila v prosinci téhož roku, že neshledala nic závadného. V červnu r. 1914 dovolil sv. Otec Pius X., aby se začalo s procesem blahořečení. Ale válečná vi-
chřice jej o několik let zdržela.

Ostatky sestry Terezie vyňaty po druhé ve dnech 9 a 16. srpna 1917 a dne 26. března 1923, v pondělí svatého týdne po třetí a převezeny do kaple karmelitek. Nyní odpočívají sv. ostatky v nádherném relikviáři, daru to věřících z Brazílie, který má podobu renesančního náhrobku, je celý stříbrný a pozlacený.

Proces blahořečení ukončen roku 1923 a slavnost promulgace vykonána 29. dubna téhož roku.

Už po dvou letech, 17. května 1925 v milostivém létě byla prohlášena blah. Terezie za svatou. Svátek její se slaví 30. září

Zevnějšek sv. Terezie.

Sestra Terezie byla štíhlá, bezvadného vzrůstu. Zelenomodré oči, plavý vlas, jemné ušlechtilé rysy obličeje, bělostná barva pleti a pěkné ruce dodávaly jí andělského vzezření a půvabu. Mluvilali o Bohu, skvěl se její obličej svatým nadšením. Z očí plála nebeská mírnost a čistota, a zrcadlil se v nich vnitřní klid. Chod její byl vážný, plný jednoduchosti a ušlechtilosti, v jednání byla tak milá, ochotná a mírumilovná, že dostačilo ji viděti a slyšeti, aby každý byl přesvědčen, že tato bytost je zvláštním zjevem, který si mimoděk vynucuje úctu a lásku.

V nebi chci jen jedno: zemi dobře činiti. Po smrti budu deštěm růží (milostí) zemi oblažovati.

Z „Dějin duše“.

*Sv. Terezie — neúnavná přímlovkyně
v nebesích.*

Několik lístků z růžového deště.

Dvojnásobné uzdravení.

Z Loyers v Belgii došel do kláštera karmelitek v Lisieux dopis ze dne 28. prosince 1912, jenž zní: »Dne 10. září 1912 poslala moje žena desítiletou dcerušku za mnou k sousedovi. Cestou potkal se s ní chlapec, který si hrál s raketou tak nejspěšně, že začala hořeti a padla na mé dítě, jež v okamžiku plálo jako hořící pochodně. Pospíšil jsem, abych oheň udusil, popálil jsem si však dva prsty až na kost. Rány dítěte byly velké a vážné. Celá pravá strana těla byla popálena, lékař nedával naděje na zachránění dítěte. U mne pak shledal, že oba prsty musí býti odňaty; za kratičký čas pak oznámil, že celá ruka musí býti amputována. Žena byla na pokraji zoufalství.

Celý týden se vlekl v nejhroznějších bolestech. Lékař rozkázal, aby bylo dítě denně od 8. hodiny ranní do 8. hodiny večerní koupáno ve vlažné lázni a hničící maso odstraňováno. Po koupeli měla choť vší silou přitahovati nožičku dítěte, aby se nezkrátila. Celý tento postup byl tak bolestný, že dítě vždy roztrhalo na matce šat a hrozně křičelo.

Sousedka vyprávěla nám o sestře Te-

rezií a dala nám její obrázek s malou reliquií. S důvěrou jsme počali vzývati »malou svatou« o pomoc. Večer jsem položil její reliquií na spálené prsty. Okamžitě jsem ucítil silné škubání, až náhle všechna bolest zmizela a mohl jsem opět prsty pohybovati, což dosud bylo úplně nemožno.

Skoro v téže chvíli zdvihla se Marie s lůžka a zvolala: »Tati, mami, jsem zdráva. Všecka bolest je pryč!« Při tom poklepávala vši silou na hrozné své rány. Počala choditi, chut k jídlu a spánek se vrátil.

Místní farář a farář divisijsní potvrdili, že sestra Terezie vykonala div. Takové je také přesvědčení všech, kteří viděli naše utrpení.«

N e o č e k á v a n é s m í ř e n í.

Z Karmelu N. v Irsku došel dne 29. prosince 1912 dopis tento: »Nedaleko kláštera žili dva muži již devět let v zapřísáhlém nepřátelství. Dceruška jednoho z nich se dověděla o moci »malé svaté« a začala devítidenní pobožnost, aby vyprosila usmíření.

O vánocích, sedmý den to devítíčníku odebral se jeden z mužů do bytu druhého. Ten seděl zamyšlen u stolu. I přistoupil k němu a podáváje mu ruku, pra-

vil: »Je již na čase, abychom se smířili; nechme toho a budme opět dobrými přáteli!«

Onen pak, který devět let nepřistoupil k sv. svátostem, vyzpovídal se druhého dne a přistoupil ke stolu Páně.

Místní kněz pracoval bezvýsledně celá leta o usmíření těchto mužů.«

O b r á c e n í s o u d c o v o .

B., Belgie, 9. listopadu 1910.

Proniknut přesvědčením, že Bůh použil sestry Terezie, aby mi prokázal jednu z největších milostí, považuji za svou povinnost, vyjádřiti tímto hluboký dík.

Ač jsem byl velmi pečlivě vychován, oddal jsem se později — jako sv. Augustin — svodům tohoto světa.

Náhodou jen, mohl bych říci — kdyby mne tak očividně nevedla Prozřetelnost — koupil jsem si »Dějiny duše«. Bylo to dne 23. července 1904, den to, na nějž nikdy nezapomenu. Počal jsem čísti, četl jsem dlouho do noci. Mocně rozrušen, nemohl jsem se zdržeti usedavého pláče. Bylo mi právě 36 let. Následující den šel jsem k sv. zpovědi, rok později byl jsem již karmelitánským terciářem. Nejsem sice světce, ale jsem chráněncem sestry Terezie, který vždy potřebu-

je její pomoci; co dobrého a snad záslužného jsem dosud vykonal, vděčím jen »malé svaté«.

Zbytečno, abych připomínal, že od té chvíle jsem se stal ctitelem sestry Terezie. Jezuita, jemuž jsem vše vyprávěl, má za to, že se mi dostalo zvláštní milosti; přejete-li si, dotvrdí vám to písemně.

Dovoluji, ctihodná Matko, abyste použila tohoto listu ke chvále a romnožení cti mé nebeské dobroditelky.

X., soudní návladní při
appelačním soudu.

Není to důrazné vyzvání pro nás všechny? Není to upozornění pro mnohé? Sestra Terezie není dobroditelkou jedné země, nepatří jen jedné národnosti, je dcerou katolické církve, tak jako my. Vstupme s důvěrou na »malou cestu« Tereziinu. Cíle se nemíneme!

Důvěra v Boha svaté Terezie.

K potěše všech beznadějně trpících uvádíme doslovně stať Tereziinu o důvěře v Boha:

»Důvěra má k Bohu není proto menší, že jsem se nedopustila hříchu smrtelného

ho, naopak tvrdím, že i kdybych se byla provinila hříchy všech zločinců, nepozbyla bych radostné důvěry v něho. Se zkroušeným srdcem bych se vrhla v náruč svého Spasitele, neboť vím, že přijal i ztraceného syna a slovy božského slibování odpustil hříšnici Magdaleně, cizoložné ženě i Samaritance. Nelekám se ničeho, vždyť pevně věřím, že nepravosti celého světa mizejí jediným pokynem jeho jako kapka vody ve výhni.«

V životě sv. poustevníků se dočítáme, že jeden z nich obrátil veřejnou hříšnici, jejíž skutky byly pohoršením pro celou krajinu. Dotčena paprskem milosti Boží, následovala ho na poušť Thebskou, aby tam konala přísné pokání. Ale zemřela již na cestě lítostí nad svými hříchy a poustevník viděl, jak andělé provázejí její duši do nebe.

Tento příklad vysvětluje, co jsem chtěla říci a co se tak těžko slovy vyjádří. Kdyby duše slabé a nedokonalé porozuměly jako já dobrotě a milosrdenství božímu, pak by žádná z nich nepochybovala, že dosáhne nejvyššího stupně svatosti, neboť Pán Ježíš nežádá velikých skutků, nýbrž jen úplnou oddanost a velikou vděčnost.

Již ve Starém zákoně mluví ústy královského Pěvce: »Nevezmu z domu tvého telat, ani ze stád tvých kozlů. Nebo

má je všechna zvíř lesní, dobytek na horách i volové. Znam všechno ptactvo nebeské a krása polní má jest. Zlačnímlí, nebudu říkatí tobě, nebo můj je okršlek země i plnost jeho. Zdaž jísti budu maso býků aneb krev kozlů pítí budu? Obětuj Bohu oběť chvály, splň Nejvyššímu sliby své!« (Žalm 49, 9—15.) To vše, čeho Pán Bůh od nás žádá, nepotřebujeť našich darů, jen po naší lásce touží. Tenž Bůh, jenž v žalmu mluví, že netrpí hladem, neostýchal se prositi Samaritánky o doušek vody. Byl to Pán nebe a země, jenž žíznil? Byl, neboť slovy: »Dej mi pítí« vyjadřoval touhu po lásce svých tvorů; byla to žízeň lásky, jež ho nutila prositi.«

Novéna k sv. Terezii od Ježíška.

*Modleme se k sv. Terezii,
jí Pán nic neodřekne.
Papež Pius XI.*

Antifona.

Vedl ji, učil a ochraňoval jako zřítelnici svoji. Jako orel rozpíná křídla svá, tak vzal ji a nesl na svých ramenou. Pán sám byl jejím vůdcem. (Mojž. 32, 10—12).

V. Oroduj za nás, svatá Terezie!

R. Abychom hodni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se:

Ó, Pane, jenž jsi řekl: »Nebudete-li jako děti, nevejdete do království nebeského«, propůjč nám, prosíme, abychom svatou pannu Terezii v pokoře a prostotě srdce tak následovali, abychom věčné odplaty došli, jenž jsi živ a kraluješ s Bohem Otcem i Duchem sv. od věčnosti do věčnosti. Amen.

Modlitby na každý den devítidenní nebo třídenní pobožnost k vyprošení zvláštních milostí na přímluvu sv. Terezie od Ježíška.

Modlitby na každý den devítidenní nebo třídenní pobožnost k vyprošení zvláštních milostí na přímluvu sv. Terezie od Ježíška.

Věčný Otče, jenž korunuješ v nebi ty, kteří ti věrně sloužili na zemi: prosím tě pro čistou lásku, jakou ti svatá Terezie vždy projevovala, a pro kterou dětinně doufala, že až bude jednou v nebi, budeš plnit její vůli, tak jako ona tvou na zemi vždy plnila: nakloň se milostivě k jejím prosbám a rač mě vyslyšeti na její přímluvu.

Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci.

Ó lásky nejhodnější Ježíši, Synu Otce věčného, jenž jsi slíbil, že odměníš i nejmenší službu ve jménu tvém bližnímu prokázanou: shlédni milostivě na svou malou nevěstu, svatou Terezii, která vždy projevovala tak velikou horlivost o spásu duší. Pro dobro, jež zde na zemi vykonala a pro bolesti, které tak hrdinsky snášela, vyslyš její vroucí touhu, aby s nebe zemi dobře činila a uděl mi na její přímlovu milost, o kterou tě snažně prosím.

Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci.

Bože, Duše svatý, jenž jsi udílel duši svaté Terezie tolik milostí a darů a vedl jsi ji k veliké dokonalosti: pro věrnost, s jakou vždy dbala tvých vnuknutí, tě prosím, abys — pamětliv jejího příslibení, že s nebe sešle na zemi déšť růží (milostí) — vyslyšel prosby, jež k tobě za mne vysílá, aby se tak vyplnil onen její slib.

Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci.

Ó svatá Terezie od Ježíška, ty ses stala v krátké době svého pozemského života zrcadlem andělské čistoty, hrdinné lásky a velikomyslné oddanosti Bohu a nyní se v nebi raduješ z odměny

za své ctnosti. I prosím tě, shlédni soucitně na mne, jenž se důvěrně utíkám k tvé dobrotě. Přimluv se za mne u Neposkvrněné Panny Marie, jejíž jsi vyvolenou květinou, u té královny nebeské, jež se na tebe usmála již za jitra žití. Pros mou dobrou Matičku, která všeho dosáhne u svého Božského Syna, aby mi vyžádala těch milostí, o které tak vroucně prosím, a doprovázela je svým požehnáním, sílíc a těšíc mě po celý život. Pros ji také, aby mi zvláště pomáhala v hodině smrti a přivedla mě do věčné blaženosti. Amen.

Zdravas Královno.

*Modlitba, kterou si vyvolujeme sv.
Terezii od Ježíška za patronku.*

Svatá Terezie, malá světice a veliká divotvorkyně, ozdobu života řeholního, církví svatou oslavená pomocnice ve všech potřebách! Svým ctnostným životem jsi se stala skvělým vzorem křesťanské dokonalosti. Tys hvězdou, vůdkyní, prostých duší na cestě duchovního dětství a laskavou pomocnicí ve všech potřebách. Pán tě již oslavil nesčetnými

zázraky a nyní jsi nám dána svatým Otcem za vzor, vůdkyni a pomocnici.

Hle, přicházím k tobě pln(a) důvěry ve tvou velikou lásku a mocnou přímluvu, vyvoluji si tě dnes za zvláštní ochránkyni a vůdkyni. Vezmi mě, malá světice, nevěsto Ježíškova, pod svou láskypnou ochranu, považuj mě za svého bratra (svou sestru) a neopust mě, pokud budu žít na světě. Vypros mi milost, abych následoval(a) jako prostá duše tvého příkladu na cestě duchovního dětství a buď sama mou vůdkyní! Tobě se oddávám ve všech svých potřebách a úzkostech, ve všech nebezpečnostech těla i duše.

Z lásky k Božskému Spasiteli jsi se již jako dítě zřekla všech radostí a poct světa a vedla jsi v jednom z nejpřísnějších řádů život lásky, oběti a nejvěrnějšího plnění povinností, abys tím zachraňovala duše a podporovala kněží církve sv. v jejich pracích a námáhách. Vyžádej mi, prosím tě, od Boha milost, abych odtrhl(a) své srdce ode všech hříšných náklonností, věnoval(a) je jedinému Bohu a hledal(a) svou čest ve věrném plnění povinností.

Nauč mě Božského Spasitele, Ženícha duše mé, tak milovati, jak ho ještě žádný člověk nemiloval, kněží jeho si vážit, je ctít a jejich rad následovati. Naplň mé srdce proudy nesmírné lásky, jež se řinou z Božského Srdce Ježíšova a podej mě nebeskému Otci jako zápalnou oběť milosrdné lásky, aby mě dobrotivě a laskavě přijal ke své větší cti a chvále a k mé věčné spáse.

Stůj při mně, laskavá moje vůdkyně, zvláště v poslední chvíli, abych s tvou pomocí přemohl(a) všechna pokušení zlého nepřítele a šťastně vydechl(a) duši v náručí Panny Marie, Matky milosrdenství. Ty pak mě doprovod k trůnu Božímu, k sídlu to milosrdenství, a představ mne mému Soudci, milé Matce nebeské, všem andělům a svatým jako svého bratra (svou sestru), který(á) chce s tebou věčně zpívat píseň lásky. Amen.

OBSAH.

	Strana
Léta dětství	3
Malé a zvláštní události .	6
Nemoc a zázračné uzdravení	11
První sv. přijímání	14
Poznání povolání .	16
Těžké boje pro povolání .	18
Cesta do Říma — U sv. Otce Lva XIII.	22
Vstup na Karmel	25
Postulantka	27
Novicka . . .	28
Snubní výzdoba	32
Složení slibů	34
Prosta každého přání	36
Mistryně . .	39
Vzlet k nebi . . .	44
Poslání sv. Terezie .	46
Dešť růží	48
Na hřbitově v Lisieux	49
Zevnějšek sv. Terezie	51
Několik lístků z růžového deště .	53
Důvěra v Boha svaté Terezie .	56
Novéna k sv. Terezii od Ježíška	58
Modlitba, kterou si vyvolujeme sv. Terezii od Ježíška za patronku	61

Dějiny duše svaté Terezie od Ježíška, francouzské karmelitky. Je to vlastní, velmi zajímavý a poučný životopis, psaný na rozkaz představených. 3. vydání. Za 12.— Kč.

Život sv. Markety Alacoque, dle nejnovějších pramenů zpracovaný s 8 ilustr. Za 10.— Kč.

Život sv. Markety Kortonské, veliké kajčnice III. ř. sv. Frant. s 5 ilustr. Za 3.— Kč.

Život sv. Gabriela Possenti, studenta z řádu pasionistů, velikého divotvorce a světce nejnovější doby se 7 ilustr. Za 10.— Kč.

Život služeb. Boží Gemmy Galgani, dílo uchvacující mystikou s 10 ilustr. Za 16.— Kč.

Život ctih. služeb. Boží Benigny Konsolaty Ferrero z řádu salesiánek, zvláštní důvěrnice Božského Srdce Ježíšova z doby nejnovější. Za 7.— Kč.

Život sestry M. M. Chambonové, takéž salesiánky (1844-1907), kterou vyznamenal Božský Spasitel dojemnými sděleními o svých svatých ranách.

Život sv. Judy Tadeáše, velkého pomocníka v těžkých záležitostech.

Zázračný kříž v Lempias. Popis podivuhodných zjevů, pozorovaných na tamním kříži. 2. rozšířené vyd. Za 5.— Kč

Svatá hodina Gemmy Galgani, pobožnost k přehořkému utrpení Páně, jak ji sám této služebnici Boží nařídil. 4. vyd. Za 2.— Kč.

Průvodce (Vademecum) duší Bohu zasvěcených. Výňatky z rozmluv Spasitelových se ctihodnou Benignou Konsolatou a případné modlitby. Za 6.— Kč.

Vydaly

Školské sestry O. S. F.

v Praze-Král. Vinohradech,

Korunní tř. 4.